

1– L'Impressionisme

1.1–Definició de Impressionisme

1.2–Estil i característiques principals del moviment

2.–Principals pintors impressionistes

2.2– Monet

2.2.1– Biografia

2.2.2– Estil i característiques de la seva pintura

2.3– Renoir

2.3.1– Biografia

2.3.2– Estil i característiques de la seva pintura

2.5– Degas

2.5.1– Biografia

2.5.2– Estil i característiques de la seva pintura

3– Parts de l'impressionisme en post–impressionisme: el puntillisme

3.1– Estil i característiques del puntillisme

4– Principals pintors post–impressionistes

4.1– Cezanne

4.1.1– Biografia

4.1.2– Estil i característiques de la seva pintura

4.2– Van Gogh

4.2.1– Biografia

4.2.2– Estil i característiques de la seva pintura

4.3. Gauguin

4.3.1– Biografia

4.3.2– Estil i característiques de la seva pintura

5- Fauvisme

5.1- Definició de fauvisme

6- principal pintor del fauvisme

6.1- Matisse

6.3.1- Biografia

6.3.2- Estil i característiques de la seva pintura

7- Comparació Fauvisme amb pre-avantguardes

9- Bibliografia

1.-Naixement de l'Impressionisme:

1.1.-Definició de l'Impressionisme:

Moviment pictòric que s'originà a França en la dècada del 1860; l'Impressionisme no va ser una escola homogènia amb un programa unificat i amb principis clarament definits. Va ser més aviat una associació oberta d'artistes units per un punt de vista més o menys comú i amb el propòsit d'exposar. L'Impressionisme consistia en reproduir la natura atenent més a l'impressió que ens produeix que a ella mateixa en la realitat. Va representar una rebel·lió contra l'academicisme, amb la valoració de la llum mitjançant una tècnica de superposició dels colors primaris, prescindint del negre i la pintura a l'aire lliure.

.

1.2.-Característiques principals de l'Impressionisme:

– Els impressionistes eren pintors a l'**aire lliure**: Volien aconseguir la llum directa i precisa entre el que s'observava i el que es pintava. La majoria dels artistes interessats en la imatge dels paisatges realitzaven els seus dibuixos i els seus olis sobre el terreny. Va ser a principis de la dècada de 1850, quan es trobà la màxima fidelitat a la imatge de la natura, que es va convertir en una veritable obsessió. Van observar que la llum clara del dia podia absorbir el color i la forma de les coses i que llavors desapareixeran els contorns. El que més es va dedicar a estudiar i a representar aquest fenomen va ser Claude Monet, el més representatiu del impressionistes. Fins a la dècada de 1860, els impressionistes no començarien a valorar els enfrontaments amb l'exterior, sense medís per una obra d'art més elaborada, que s'havien d'acabar a l'estudi. L'artista que va influir més alhora de pintar a l'aire lliure va ser **Boudin**, pintor que junt amb **Monet** es va dedicar a pintar marines i paisatges. Posteriorment aquests dos pintors es van relacionar amb artistes de la talla de Renoir, Bazille i Sisley, que sovint sortien a pintar al bosc de Chailly-en-Bière, als voltants de Barbizó.

– **Gran influència en la fotografia**: La fotografia va jugar un paper decisiu per la pintura impressionista. La fotografia i la pintura ofereixen una resposta paral·lela a les seves respectives èpoques, i les dues han expressat generalment la mateixa perspectiva de l'entorn. No sembla sorprendre llavors que la fotografia i l'art hagin aparegut en relació des de els seus inicis. Una mostra d'aquesta vinculació es dona amb la decisiva influència del fenomen fotogràfic envers el moviment impressionista. Als impressionistes els fascinava la instantanietat, la congelació de l'espai i del temps d'un objecte, la detenció del moviment, etc. que podia oferir la fotografia. Volien pintar tant objectivament com si d'una càmera fotogràfica es tractés.

– **La llum i el color**: La preocupació bàsica dels impressionistes era la qualitat dels efectes constantment

canviats de la llum sobre la superfície dels objectes de la natura i el mode de traduir en pintura aquestes percepcions.

En realitat, pintors Monet (descobrí la llum), van arribar a com l'extrem d'accentuar tant totes les representacions de la **llum natural**, que la diferenciació material dels objectes introduïts en ella semblaven perdre's. La llum del dia es converteix en un objecte de representació independent i comença a desplaçar a la resta dels elements del quadre. A causa d'això, sovint sembla que els seus quadres dissolguin la realitat en elements cromàtics, darrera de les quals ja no es troba un cos consistent; el quadre es transforma en una confusió de tons cromàtics i apareix atomitzat. Els colors són **clars i suaus**, amb el qual s'incrementa la transparència dels elements del quadre. Mitjançant la reunió d'innombrables tonalitats de diferent color, on el seu valor propi està determinat per la llum del sol (**colorit local**) els objectes ja no es plasmen en profunditat i de forma física, sinó que es dissolen superficialment en juxtaposició, i que els colors de les ombres inclouen complementaris de l'**ombra** del color de l'objecte que la projecta (per aprendre a pintar ombres, Renoir aconsellava als joves artistes que estudiaren Tiziano i a Rubens).

Els impressionistes es van sotmetre a una profunda investigació radical la plasmació del color local, de l'ombra i de les propietats reflectores de la llum sobre diferents tipus de superfícies en la natura. Exploraren els efectes de la llum que arriba a ull, les característiques de l'entorn i les **condicions atmosfèriques** en el moment de la percepció (atorgant una vida al cel ,al mar i al paisatge).

La fascinació dels impressionistes per la **llum reflectida** es va estendre als canvis de la llum en diferents estacions de l'any. Ells no van ser els primers en observar aquests fenòmens, però les interpretacions dels impressionistes eren diferents a la dels artistes del passat. Molts grans mestres paisatgistes havien explorat la natura de la natura canviant de l'atmosfera i de la llum, tot i que les seves motivacions van ser probablement molt diferents a les del grup de pintors del segle XIX.

– **Els temes principals de l'Impressionisme:** Els impressionistes van fer servir diferents temes al llarg de la seva carrera pictòrica que van suposar per a la pintura del segle XIX un punt de referència molt important. Els temes inspirats en la vida quotidiana, en que els pintors renunciaven a qualsevol classe de simbolisme, s'interpretà com una declaració de guerra contra les tradicions clàssiques i l'enteniment cultural usual.

– **Paisatges:** En l'Impressionisme francès de mitjans del segle XIX, hi destacaren tres autors dels anomenats paisatgistes: **Monet, Renoir i Sisley**. Aquest tres pintors van ingressar junts al taller on van conèixer a Bazille, Gleyre (1862), i on sovint sortien a treballar a plein air a Fontainebleau i també a les ribes del Sena. De tots els paisatgistes de l'Impressionisme, Sisley fou el qui amb més devoció es dedicà quasi exclusivament a aquest tema, revelant a través de les interpretacions delicades que en feia, una suau i harmoniosa sensibilitat que ignora tota estridència .

Retrats: Els retrats van ser també un dels temes principals dels impressionistes. L'alta burgesia francesa va requerir els serveis d'alguns dels impressionistes amb millor reputació dintre d'una societat que va anar assolint aquest moviment, després dels seus inicis plens de censura i escàndol. Però l'aparició de la fotografia, que satisfia la demanda de la creixent classe mitjana per tot tipus d'imatge.

– **Bodegons:** Aquest tema va aparèixer a finals de segle, és a dir, a l'època del post-impressionisme. El seu màxim representant va ser **Cezanne**, que tot i que no es considera un pintor impressionista, va pintar junt amb Monet, Renoir i Degas. Cezanne va exposar el fenomen de les **natures mortes**, en que els objectes quotidians reben un significat central en la seva totalitat .Així, articles tan usuals com ampolles, gots, plats o tovalles trets de la seva trivial funcionalitat i monumentalitzar-los.

– **Trenquen el figurativisme:** Trenquen amb aquella pintura que neix en el segle XIV–XV (Renaixement), de tradició europea. Volen anar més enllà, el seu objectiu és captar l'instant fugaç, sense dependre de cap canon, és a dir, de cap norma, la qual cosa els proporcionà un allunyament de la pintura elaborada de

l'Acadèmia.

– Admiració per l'exotisme i la cultura japonesa: L'autor que va mostrar més interès per temes de l'exterior (fora d'Europa) va ser Paul **Gauguin**, que captivat per l'exotisme arran del seu viatge a Tahití, pintà una sèrie de quadres que es van convertir pel seu caràcter figurat i per la seva estructuració, en senyals simbòliques (**teles oceàniques**).

Per altre banda, una de les influències més importants del moviment pictòric van ser les **estampes japoneses**, caracteritzades per la seva senzillesa i la seva simplicitat. Els va fascinar els temes de la vida quotidiana japonesa i a la vegada la captació d'un instant fugaç d'un moment del dia.

– Repetició d'un mateix tema en diferents moments del dia: Aquesta tècnica va ser experimentada sobretot per Monet, en l'obra La Catedral de Rouen, pintada en dos instants diferents del dia, pel matí (1894), i per la tarda (1892), estudiant el caràcter que proporciona la llum a cada instant del dia.

2.-Principals pintors impressionistes

2.2.-Monet,el geni de l'Impressionisme:

2.2.1.-Biografia: Claude Oscar Monet va néixer a l'any 1840 en una família de comerciants parisencs. Al poc temps, tota la família es va traslladar a Le Havre, on el jove Monet ja pintava dibuixos i caricatures. Al 1856 va entrar com aprenent artístic en l'estudi de Jacques-François Ochoa per desenvolupar el seu talent i un any més tard va conèixer Eugene Boudin, artista que pintava a l'aire lliure i que influí en la seva obra fins al final. Sota les ordres de Boudin, Monet es va dedicar a pintar marines i paisatges. En l'any 1859 viatjà a París, va rebre una gran varietat d'impressions i visità l'Academie Suisse, una institució privada en la que va coincidir amb el pintor Camille Pissarro. El treball a l'estudi no el va satisfer ja que va dedicar un major interès en la pintura a l'aire lliure. Posteriorment es va relacionar amb Bazille, Renoir i Sisley, amb qui molt sovint sortia a pintar al bosc de Chailly-en Bière, als voltants de Barbizon.

Al 1870 es casà amb Camille Doncieux, que des de feia temps era la seva amant i amb la que va tenir un fill. Tot i que va gaudir de cert èxit, es va veure assumit a grans dificultats econòmiques i aquest mateix any es va refugiar a Londres per fugir de la guerra franco-alemanya. Allí observà els paisatges dels anglesos Constable i Turner, dels que va quedar molt impressionat per la lliure utilització dels colors i per la importància que concedien els efectes causals i passatgers que actuaven sobre la natura. Allí també va conèixer al marxant d'art Durand-Ruel, que posteriorment adquirí molts dels seus quadres.

A l'any següent Monet pintà a Holanda, després de que heretés una petita fortuna del seu pare, s'instal·là a Argenteuil, on el van seguir Monet i Renoir per treballar conjuntament. En l'any 1874, la primera vegada que exposava junt amb els seus amics, presentà el quadre **Impressió. Sol Naixent**, que proporcionà més tard el nom al moviment a causa d'una paròdia del crític Louis Leroy.

Cada vegada més convençut de que la pintura és visió i no volums, Monet es dedicà a pintar series de quadres amb un mateix tema (L'Estació de Saint-Lazare, a París, La Façana de la Catedral de Rouen, El Desglaç, Els Nenúfars, etc.)vist a diferent instants del dia, i per això totalment diferent en cada versió al 1881.s'instal·là definitivament a Giverny, a prop de París, on creà una espècie de jardí flotant junt al riu Eure quan la fortuna li va somriure en la última dècada del segle. Allí va passar pintant els últims anys d'una vida prolongada, fins a la seva mort l'any 1926.

2.2.2.-Estil i característiques de la seva pintura:

Amb les seves primeres pintures marines, Monet ja estava preparant el camí de l'estil impressionista: en la seva opinió, el cel i el mar ja no era un espai efectiu i homogeni que s'extenia en profunditat segons les regles

de la perspectiva del Renaixement, sinó que va dissoldre l'espai en manifestacions atmosfèriques individuals, atorgant una vida pròpia al cel, al mar i al paisatge. Per això va ser decisivament important l'específic empast cromàtic de Monet ja no decidia el color de cada element del quadre considerat el to general, sinó que veia i tractava cada objecte com una part independent del quadre amb un color inherent. En realitat, Monet va arribar a l'extrem d'accentuar totes les representacions de la llum natural, que la diferència material dels objectes introduïts en ella semblava perdre's. La llum del dia es converteix en un objecte de representació independent i comença a desplaçar al resta dels elements del quadre.

A causa d'això, sovint sembla que els seus quadres dissolguin la realitat en elements cromàtics, darrera dels quals ja que no es troba un cos consistent; el quadre es converteix en una confusió de tons cromàtics. Els colors són clars i suaus, amb el que s'incrementen les transparències dels elements del quadre. Mitjançant la reunió d'innumerable tonalitats de diferents colors, on el seu propi valor està determinat per la llum del sol, els objectes ja no es plasmen en profunditat i de forma física, sinó que es dissolen superficialment en juxtaposició.

Naturalment els paisatges multicromàtics de Monet mai es barregen, perquè l'artista mai es va sotmetre els seus quadres, tot i la llibertat en la transformació artística, el mateix esquema d'ordenació: a la llum del sol, que il·lumina tots els elements del quadre i que els comunica entre si com una red extensa sobre el quadre.

2.3.-Renoir:

2.3.1.-Biografia: Fill d'un modest sastre de Lemotges, Auguste Renoir es traslladà, encara, amb la seva família a París, on, als tretze anys, treballà en un taller com a decorador de porcellanes, pràctica aquesta que li deixaria una empremta que es reflectiria més endavant a la seva obra pictòrica. Una exuberant facilitat per a la pintura i una naturalesa hostil a qualsevol cosa que li recordés un mètode o una doctrina menaren Renoir a canviar d'estils i de tècniques i a desenvolupar una carrera artística susceptible de ser dividida, segons M.Sérullaz, en 5 períodes:

- 1.-Formació (1854-1870)
- 2.-Impressionista (1870-1883)
- 3.-Agre o ingre (1883-1890)
- 4.-Nacrat (1890-1897)
- 5.-Època Roja (1898-1919)

1.-Formació: Des de 1862 fins 1864 va assistir a les classes de la *École des Beaux-Arts*, en l'estudi del pintor Gleyre, on tingué com a companys a Monet, Sisley i Bazille.

La primera influència que va rebre Renoir a l'abandonar l'estudi de Gleyre va ser la de Daubigny, a qui va conèixer anant pintar al bosc de Fontainebleau. Però des de ja 1866 és la influència de Courbet la que domina en les seves obres d'aquells anys, segons ho testifica especialment una Diana Caçadora, que no va ser acceptada en el Saló de 1867. El seu primer èxit el va tenir l'any següent, amb el quadre titulat Lise, oli que representa a una jovaneta molt elegant i amb un paraigües, amb el que es disposa a treure delicats efectes envellutats de la llum solar. De 1868, una data esplèndida en la seva creació, Renoir ens sorprèn per la seva maduresa, pintor encara molt jove; és el Retrat del pintor Sisley amb la seva muller. Després vendrien els olis que pintà amb Monet a Bougival, les quals confirmen l'extraordinari talent de qui sap captar amb tant habilitat el complicat tema a l'aire lliure, present en aquestes obres.

2.-Impressionista: A l'any 1870, Renoir es va incorporar a l'exèrcit i allí pintà els retrats del seu capità i de la

seva esposa. Al tornar a París, acabada la guerra franco-prusiana, pintà altres retrats i escenes íntimes, com El Dinar (1872), obres que van acusar la forta personalitat del pintor. El seu art, amb el suport de Durand-Ruel i el del seu ric amic Caillebotte, va començar a ser valorat; per ell significà l'assoliment del seu regular desenvolupament de la seva carrera pictòrica. Pintà paisatges, que sempre va alternar amb quadres de figures. Al 1874 envià a la primera exposició dels impressionistes, entre d'altres obres, la titulada La Llotja, i a l'any 1876 pintà varis olis que mereixen ser considerats entre les millors realitzacions del seu període purament impressionista i que denoten una petita sensualitat, una sort de tranquil sentit dels plaers de vida; citat entre elles: Noia Llegint, El Magnífic Despullament d'Anna, El Retrat de Victor Choquet i en aquell mateix museu parís, va exposar les seves tres obres més famoses: El Gronxador, La Moulin de la Galette (1876) i L'esquena d'una noia nua al sol. Després de l'execució d'aquestes últimes mostres de la seva pintura a *plein air*, es va dedicar amb alguna freqüència a evocar l'atmosfera d'interiors. Aquestes obres revelen aquella part en totes les exposicions celebrades pel grup dels seus amics; però des d'aquell any, exposà en el Saló oficial, i a partir de 1880 va anar apartant-se cada vegada més del treball de tècnic de l'impressionisme.

3.-Agre o Ingresc: (allunyament de l'Impressionisme)

A principis de la dècada del 1880, Renoir es trobava en una situació d'*impasse* que li produïa un fort desassossec, començava a sentir la idea que l'hauria de menar a la convicció d'haver assolit les últimes conclusions vàlides sobre la incidència de la llum en la natura.

Assolia, al cap i a la fi, a l'esgotament de la tècnica impressionista en la seva manera de pintar. Si, en el seu oli (Dinar a la vora del riu, 1879-1880), ens segueix palesant una absència total de contorns, que són penetrats i dissolts per la llum atmosfèrica brillant, un any després, i en una obra gairebé sobre el mateix tema, El dinar dels remers, executada poc abans del seu decisiu viatge a Itàlia, aquests contorns estan presents i separen unes formes de les altres, tot i remarcant-ne algunes.

Amb un dibuix nítid, com el perfil i el braç esquerre del remer amb samarreta blanca del primer pla de l'escena. Així mateix, és ben acusada la diferència entre el bodegò d'una i la taula de l'altra.

A partir de 1883, inaugurà el seu propi estil lineal, que va establir en les seves pintures una més estricta subordinació del colorit al dibuix. D'aquesta època (abans de 1885), és la seva obra Els Paraigües, quadre complexa, ja que la seva diferent composició no suprimeix aquella gràcia de simpatia humana que podem trobar en totes les obres d'aquest autor.

D'aquesta època destaquen també varis despullaments, entre ells, la gran composició de Les Banyistes. En aquells anys va tenir gran relació amb Cezanne, que vivia retirat a Provença (de 1882 fins 1883, va passar tres llargues temporades amb ell).

El Paraigües (1884), una de les poques obres, amb un tema que sembla inspirar-se en una escena d'estampa japonesa, és una composició de transició, de recerca, on encara es troben dubtes (com ho demostra el mètode impressionista amb què han estat pintades les nenes de la dreta de la tela, per oposició a l'interès pel dibuix que es pot observar en la figura femenina de l'esquerra, i també en la cistella i en els Paraigües), però en Les Banyistes (1884-1887) en la concepció de la qual s'hi va passar alguns anys, parla ja del seu clar allunyament de la tècnica i dels temes impressionistes – el paisatge –, per conferir un lloc definitiu i preeminent al tema de la figura, del qual, d'altra banda, mai no se n'apartà per complet.

Els seus interessos se centren ara en la composició, el volum, i sobretot, en un dibuix ben afermat. Només l'aigua i el paisatge del fons evocuen encara el seu pas recent per l'Impressionisme.

4.-**Nacrada:** Sense abandonar el sentit del volum i de les formes plenes, Renoir anà evolucionant fins a deixar endarrera el dibuix precís i lineal per acudir palatinament a retrobar-se amb l'element pictòric, Joves tocant el piano i Banyista asseguda en una roca, totes dues del 1892, estan realitzades a l'època que, d'alguna

manera, encara continua sent de transició i de recerca, i que M.Sérullaz denomina nacrada.

5.-**Època Roja:** La salut feia aconsellable que se'n anés de París per instal·lar-se definitivament a Cagnes, a la costa Blava, on, d'ençà del 1910, la paràlisi de les cames l'encadenaria a una cadira de rodes fins a la seva mort.

Des d'aquell moment, hauria de trobar els motius de les seves teles en l'entorn més immediat, els seus éssers i les seves coses, un món càlid, rialler i sensual, un poc pagà. Així, pintarà tant la seva dona, i fills, com la seva criada i model, Gabrielle; nens, flors, fruites, com joves banyistes enjogassades a l'aigua, eixugant-se els cabells en sortint-se, en un racó del bosc, o bé, adornant-se'ls, com a Gabrielle amb roses, obra que revela en quina mesura la imatge de la dona *épanouie* continua sent un dels temes principals i recurrents en la seva iconografia, al qual tornarà una i altra vegada.

La manera ingresca que oposà a l'Impressionisme ha quedat endarrera. Treballador incansable i entusiasta, en els darrers anys la seva obra trobà l'equilibri perseguit, entre la visió i l'observació. El color, aplicat ara a una preparació prèvia de vermell, torna a prendre el seu protagonista, i una pinzellada solta i fluida, de contorns imprecisos, substitueix el dibuix porfidiós de la seva època de Les banyistes.

2.3.2.-Estil i característiques de la seva pintura:

Renoir utilitza un mètode totalment impressionista en un gran nombre d'olis d'aquella dècada, és a dir, pinzellades juxtaposades, petites i allerades, de color complementaris, evitant així el modelat tonal convencional. Emprà molt sovint les transparències, i les pinzellades es fonen, unes amb les altres, amb tocs i accents epidèrmics que donen a les seves un acabat encerat, lluent i polit, que contrasta amb els trets pastosos de la majoria dels impressionistes. En aquest gust per les superfícies llises i fines es reconeix l'empremta que li deixà el seu antic ofici de decorador de porcellanes.

2.5.-DEGAS:

2.5.1.-Biografia: Edgar Degas va néixer l'any 1834 en una família rica i culta; va ser alumne de Louis Lamothe, deixeble de Ingres (a qui admirà tota la vida), als 28 anys tingué l'oportunitat de conèixer-lo i d'escoltar els seus consells. Degas no ho oblidaria mai. Les seves primeres obres, que semblaven destinar-lo a una carrera de pintor oficial, ben aviat es van veure renovades per altres interessos plàstics, entre els quals ressaltava el moviment, que expressà mitjançant les sèries sobre el tema de les ballarines, motiu que li permeté d'investigar alhora sobre el cos humà, i sobre el problema de la forma a l'espai.

Pintà diversos quadres sobre el tema de les ballarines de ballet, Escola de dansa a l'òpera (1872), i La repetició de la dansa (1877), on s'aprecia l'aprofundiment progressiu del pintor en els mateixos interessos que, de manera acurada, ja es plantejava en la tela anterior, però amb més seguretat i més llibertat.

A les complexitats espacials, que s'aniran accentuant amb el temps, cal afegir-hi ara sorprenents angles de visió, sota l'influx de la camera fotogràfica i de l'estampa japonesa, elements que en Degas, tingueren una influència més gran que en la resta d'impressionistes.

Degas executà un gran nombre d'olis i de pastels sobre aquest tema: dansarines aïllades, agrupades, descansant, en plena representació, assajant, adoptant infinitats de postures i gests. Figures vistes amb un cop d'ull, sortint d'entre els caps dels músics, com a L'orquestra de l'òpera (1868-1869), o bé El teló (1881), a punt de desaparèixer darrere els pesats cortinatges que, en aquest intent de plasma el moviment fugaç, encara ens permeten de veure, abans que arribin a tocar a terra, la part dessota de les sabatilles de ball de les dansaires.

Per altre banda Degas, penetra dins d'allò que amaguen més gelosament les dones, els seus moments més íntims, quan es renten (ofereix una imatge de la dona totalment desmitificada), escena de significació eròtica i,

per descomptat, antiacadèmic. Dessota la llum artificial, roja i verda, dels focus de l'escenari, el cos de les seves dansaires adquireix tonalitats inesperades que, tot sovint, donen a les cares una aparença gairebé fantasmal: Ballarines amb un pom de flors, saludant, (1878), la cantant verda (1884).

De les altres creacions, a més de les sèries molt conegudes sobre curses de cavalls, cal destacar les obres sobre planxadors i barataries, alhora que les imatges de prostitutes de *les maisons closes* de París, on es reconeixen les que, més endavant, executaria Toulouse-Lautrec, i que Degas copsà amb la seva mirada implacable.

2.5.2.-Estil i característiques de la seva pintura:

Comença la seva carrera pictòrica d'una manera bastant tradicional, escollint temes històrics, que el portà a realitzar obres com: Els nois i noies d'Esparta entrenant-se per la guerra o Les malaurances de la Vil·la d'Orleans. De tota manera, la seva amistat amb els joves impressionistes li van portar a temes actuals i senzills, en els que l'interès es basa en una meravellosa composició japonitzada, descentrada i obliqua que crea un espai mai vist abans en la pintura europea.

Gran aficionat a la fotografia, aquesta li ensenyà com l'espai viu és rarament simètric i l'indueix a pintar personatges que semblen sortir-se del quadre.

La seva **tècnica** és de pintor tradicional i no pot comparar-se amb la d'un Monet. Però el seu tractament de la figura humana en l'espai és totalment revolucionari, com La senyora del gerro, on dues formes diferents, s'equivalen. L'influència japonesa es veu clarament en algunes obres, com La copa de la planta. El modelat de les figures, a base d'unes taques fosques, rebel·la els seus estudis de gran dibuixant de carbonet.

3.-Pas de l'Impressionisme al post-impressionisme: EL PUNTILLISME (1880-1910)

L'època en que transcorre el post-impressionisme és en el segle XIX, on el proletariat es constitueix com una classe social nova, a causa de la industrialització de tot Europa que cada cop creava més desigualtat econòmica. És una època de nous corrents ideològics que lluitaven forçats per les injustícies socials, per aconseguir tenir més pes en la societat.

El capitalisme al començament del S.XX va ser una de les característiques de la nova manera de viure que s'acostava.

Les obres del post-impressionisme tenen una relació propera amb l'època en que van ser creades, doncs hi ha moltes obres de Van Gogh que reflecteixen el treball en les indústries cotoneres.

3.1.-Estil i característiques del puntillisme:

La creixent autonomia impressionista respecte a les tècniques pictòriques va ser portada al màxim i radicalitzada pels puntillistes. Tenien posat el seu màxim interès en el mode d'actuar de la llum i en el procediment visual. En conseqüència, els francesos Paul Signat i George Seurat van compondre els seus quadres mitjançant innumerables punts diminuts i exactes. Intentaven unir colors purs, que es fonien davant els ulls en tonalitats i matisos suaus. El motiu es va convertir en una excusa per a portar a terme amb precisió científica l'experiment de transformar mitjançant la pintura, la percepció visual.

De tota manera, podia percebre's clarament els límits d'aquella pintura teoritzada. Aquesta composició prismàtica no podia portar-se més lluny del que havien fet Signat i Seurat; la pintura ja no podia apropar-se més al procés visual. Degut a aquesta limitació, els artistes van perdre cada vegada més l'interès per aquest quadre òptic.

4- Principals pintors post-impressionistes

4.1- Cezzane

4.1.1- Biografia

Pintor provençal. Cursà estudis clàssics al Collège Bourbon. El 1861 anar a París a estudiar, on conegué el grup de futurs impressionistes. El 1888 conegué Van Gogh i Gauguin. El 1904 exposar al Saló de tardor i li arribà el triomf. El 1906 pintant a ple aire, li caigué un llamp, i morí poc temps després.

La seva pintura es caracteritza per la preocupació pel volum i perquè realitza bastants estudis de les formes i els colors. Cezzane es va interessar per ressaltar les qualitats materials de la pintura respectant éssers vius i paisatges, volums i relacions entre superfícies. Es va interessar per les formes geomètriques i la llum prismàtica i inherent en la percepció de la naturalesa i va anticipar els experiment del cubisme.

4.1.2- Estil i característiques de la seva pintura

Cezzane destaca la pinzellada pictòrica i expressiva que té, la utilització dels colors càlids i el blanc de la roba i la llum obliqua. Cezzane construeixi les formes a partir de volums purs, les modela mitjançant plans d'un color poderós i introdueix una gran quantitat de punts de vista.

Obra: Los Jugadores de Cartes

Pintada aproximadament en 1890

Óleo sobre llenço

Tamany 45 cm x 56 cm

Museu de Orsay de París

4.2- Van Gogh

4.2.1- Biografia

Pintor holandès. Després de fracassar en el seu intent de seguir la carrera eclesiàstica i sofrir diferents desenganys sentimentals, es trasllada al 1886 a París, a on residia el seu germà Theo. Allí va entrar en contacte amb Emile Bernard, Toulouse-Lautrec i Gogen (Gauguin). Però poc després va marxar al sud de França en busca de soledat i va residir a Arles, a on va compartir taller amb Gogen. Finalment les seves desavinences van ser tan grans que van acabar separant-los. Va sofrir epilèpsia hereditària i crisis de bogeria, en una de les quals es va tallar el lòbul de l'orella. Poc després va ser internat a un hospital d'Arles. Al maig de 1890 va tornar a París i es va instal·lar a Auvers-sur-Oise, i es va suïcidar d'un tir de revòlver.

Van Gogh s'inicia amb una pintura de tons foscos i humanitat profunda, com es pot apreciar en els menjadors de patates. Poc després la seva pintura es torna més clara i transparent, per exemple, en els paisatges d'Asnières. En la seva etapa de Provença realitza diferents paisatges i interiors a on ressalta la pinzellada sinuosa, com el camp de blat groc, i una gran varietat de retrats, que constitueixen el més important de la seva obra. A l'asil de Saint-Rémy va executar grans obres com Autoretrat i xiprés sota la lluna.

4.2.2- Estil i característiques de la seva pintura

Utilitza una pinzellada pictòrica que dona molt expressivitat, amb colors blaus i verds i amb matisos de colors

freds. Es típic també, que el cel de les pintures de Van Gogh, sigui un cel agitat, que mai està tranquil, cosa que reflexa l'estat emocional que vivia ell. La majoria de línies són corbes cosa que dona inestabilitat i misteri al quadre.

Obra: Naturalesa Morta

Pintat en agost del 1888 en Arles

Óleo sobre llenço

Tamany 45 cm x 51 cm

Museu de Orsay de París (França)

La Caravana de Bohèmia

Pintat en agost de 1888 en Arles

Óleo sobre lienzo

Tamany 45 cm x 51 cm

Museu de Orsay de París (França)

Los Lirios

Pintat en maig de 1889 en St-Rémy-de-Provence

Óleo sobre lienzo

Tamay 71 cm x 93 cm

Paul Getty Museu de Malibu (Califòrnia-USA)

4.3. Gauguin

4.3.1– Biografia

Pintor francès. Dedicat a la borsa, pintava per gust, fins que li admeteren una obra en un Saló i des d'aquell moment exposà amb impressionistes. Més tard, el 1883, una crisi borsària l'obligà a viure de l'art. Va conèixer amb molts pintors i també, amb Van Gogh. Els que el coneixien deien que era un personatge complex, culte i amant de la cultura occidental, cosa que també es pot veure amb les seves obres.

4.3.2– Estil i característiques de la seva pintura

Obres– Es va centrar en la representació a base de superfícies planes i decoratives. Es va caracteritzar per la realització del color. Revitalitzava els colors plans en amplies superfícies, delimitats per línies marcades i sinuoses. Les seves obres tenien un tema exòtic.

Dues de les seves obres més emblemàtiques són:

- La Oran Maria
- Dones de Tahití

5– Fauvisme

5.1– Definició de fauvisme

El fauvisme és un moviment Francès de escassa duració (entre 1904 i 1908 aproximadament) que va revolucionar el concepte de color en el art contemporani. Els fauistes van refusar la paleta de tons naturalistes emprada per els impressionistes a favor del colors violents, introduïts per els pre-impressionistes Paul Gauguin i Vincent Van Gogh, per crear un énfasis expressiu més gran. Van agafar una intensa força poètica gràcies al fort color i al dibuix de traçat molt marcat, desproveït de dramatisme lumínic.

El terme fauves, literalment feres, va ser una etiqueta aplicada per la crítica amb motiu de la primera exposició, en el saló de tardor de 1905, encara que els membres del grup ja pintaven en aquest estil anteriorment a aquesta data.

El terme fauves mai va ser acceptat per els propis pintors, tècnicament, la utilització fauvista del color va derivar dels experiments realitzats per Matisse en Saint-tropez durant el estiu de 1904, on va contractar amb pintors que aplicaven petites taques de color pur per aconseguir una imatge òptica més científica que la dels impressionistes.

A l'estiu de 1905, Matisse i Derain van pintar junts en Colliure una llum dorada que elimina les ombres. Van començar a utilitzar els colors complementaris purs, en pinzellades uniformes, obtenint així camps lumínics més que representacions objectives de la llum.

Matisse va trencar definitivament amb la representació naturalista (òptica) del color.

Cada pintor fovista va experimentar l'estil a la seva manera. Cap al 1908, no obstant, tots havien abandonat el vincle al grup, encara van mantenir en la seva obra la constant del color com element expressiu de la pintura.

6- principal pintor del fauvisme

6.1- Matisse

6.3.1- Biografia

Matisse neix en el nord de França i en 1887 es trasllada a París a estudiar Dret. No obstant, en 1890 abandona la carrera de Lleis i comença a pintar com un alumne de Moreau. Aquest serà el tutor artístic de gran part dels joves de las primeres Vanguardias, y es que Moreau ensenyava als seus deixebles que el quadre mai ha de ser una pura copia de la realitat, sinó un reflex del mon interior del artista. Así fou professor no només de Matisse, sinó de Marquet y Rovaul.

6.3.2- Estil i característiques de la seva pintura

Matisse coneix als impressionistes, sobre tot a Monet, y freqüenta també el taller provençal de Cezzane. A partir del escàndol del Saló de tardor se li considero el cap filosòfic del Fauviste, si be es cert que la seva carrera sobrepassà el marc estètic del fauvisme per mantenir una línia creativa totalment personal.

Entre las característiques de la seva pintura manté el abandono dels tons reals, el us de els colors purs, la utilització del color amb fins expressius y sobre tot mantindrà tota la seva obra ritmes decoratius marcant el seu caràcter hedonista y sensual.

Desnudo Rosa – 1935

Baltimore Museum of Art, Baltimore

7- Comparació Fauvisme amb pre-avantguardes

Si comparem els dos moviments trobem que els diferents pintors que la formen es diferencien sobretot en la forma d'empresar el color per les seves obres. Els Fauvistes es basaven bàsicament en l'utilització de colors purs molt llamatius que destacaven en les seves obres i no utilitzaven tons naturalistes com els impressionistes. També es diferencien en la traçada molt marcada i les pinzellades uniformes dels fauvistes i

en les decoratives post-impressionistes.

9.-BIBLIOGRAFIA:

–HISTÒRIA DE LA PINTURA (del Renaixement als nostres dies)

Editorial Könemann

–EL ARTE DEL SIGLO XIX

Editorial Campos

–HISTÒRIA UNIVERSAL DE L'ART DEL SEGLE XIX (volum III)

Editorial Planeta

–ARTE–MUNDO MODERNO

Editorial Espasa

–ARTE EUROPEO Y NORTEAMERICANO DEL SIGLO XIX

Editorial Espasa–Calpe S.A.

–HISTÒRIA DE L'ART (Llibre de 1er de Batxillerat)

Editorial McGraw–Hill

–HISTÒRIA DEL ARTE (Tomo 8)

Editorial Salvat editores S.A.

,

–DICCIONARI DE L'ART MODERN (Conceptes, idees i tendències)

Editorial Biblioteca Valenciana

–DICCIONARI UNIVERSAL DE L'ART

Editorial Aragó –Vergara

–MAGAZINE NAISSANCE DE L'IMPRESSIONNISME

Col·lecció RTL televisió

–MODERNA ENCICLOPÈDIA IL·LUSTRADA

Agrupació Circulo de Lectores

–INTERNET MULTIMEDIA

